

Prædiken til 2. søndag efter Trinitatis.

Det har været lidt småt med festerne i den seneste lange tid. Vi har været nødt til at flytte dem. At finde et andet tidspunkt. At invitere til fest. For helt at aflyse dem det er for trist. Et liv uden fest og glæde kan hurtigt blive en temmelig kedelig affære. Vi har brug for at mødes og holde fest. At få en invitation til fest det er lige til at blive glad af. At der er nogen, der gerne vil se os og dele deres glæde med os. Fejre en særlig begivenhed. En mærkedag i dag i deres liv. Når vi holder fest så er det hver gang en fest for livet. Vi fejrer, at vi lever. Vi fejrer at vi ikke er her alene men at vi har nogle mennesker omkring os venner og familier som vi kan dele livet med. Det er vigtigt, at vi gør det. At vi mødes og fester sammen. Og behøver der at være en særlig anledning til at holde en fest? ER der noget i vejen for at holde fest en torsdag eftermiddag i haven? Bare fordi man har lyst. "Der var engang en mand, der ville holde en stor fest og inviterede mange mennesker." Sådan begynder den fortælling som Jesus fortæller os i dag. Da alt er forberedt går invitationen ud. Kom og vær med. Nu skal der være fest. Så skulle man jo tro, at de indbudte fik travlt med at komme afsted. Men nej. De finder på alle mulige undskyldninger for ikke at komme til festen. Havde de så bare haft nogle gode grunde til ikke at komme. De kommer med den ene dårlige undskyldning efter den anden. Den ene har købt en mark som han skal ud og se til. Kunne han ikke gøre det en anden dag? Den anden har købt fem par okser som han skal ud at prøve? Mon ikke de fem par okser har tålmodighed nok til at vente med at blive prøvekørt til dagen efter? Og den tredje har lige fået en ny kone. Var der noget i vejen for, at han tog hende med? Er der noget at sige til at husets herre bliver vred over gæsternes dårlige undskyldninger. Det går op for ham, at de gæster han har inviteret melder afbud fordi de ikke vil med. Til hans fest. Er det fordi de er Nej mennesker? Sådan nogle kender vi godt. Ja vi er det måske også selv af og til. Sådan nogle, hvis livs omkvæd er nej. Nej jeg vil ikke. Nej, det orker jeg ikke. Nej det har jeg hverken tid eller kræfter til. Nej det bliver uden mig. Nej det overskrider mine grænser. Nej, du må passe dig selv. Nej, ellers tak. Hvor er der meget vi går glip af hvis vi hver især bliver et stort omvandrede nej? Hvad får vi ud af livet. Hvis vi siger nej til det hele. Hvis det eneste vi kan finde ud af er at brokke os og være utilfredse. Selvom

gæsterne siger nej til at komme så vil værten ikke aflyse festen. Nu hvor alting er gjort klar. Der er kun en ting at gøre. Han må invitere nogle andre gæster. ” Skynd dig ud på gaden og hent alle de fattige og lamme, de halte og blinde mennesker du kan finde” Og da festsalen endnu ikke var fuld af glade gæster bliver der også sendt invitationer ud til alle dem tjeneren mødte tilfældigt på sin vej. Alle dem, der levede på kanten af samfundet. Og så blev der festet. En uforglemmelig fest blev det for alle, der tog imod invitationen. Hvad er det Jesus vil fortælle os med sin lignelse? Han vil fortælle os om Gud. At han er en gæstfri Gud. Der inviterer os til fest. Hos sig. I sit rige. Inviterer os til at leve vores liv sammen med ham. Gud ønsker at være sammen med os. Gud åbner døren til sin festsal på vid gab for os. Vi er alle sammen velkomne. Gud vil gøre alt for at glæde os når vi kommer til ham: Han vil give os det største og det bedste han har. Sin kærlighed. Han ønsker kun at være grænseløs god imod os. Alt mit er dit. Siger han. Hvem var de - dem, der meldte afbud? Dem, der kom med dårlige undskyldninger for ikke at være med til Guds fest. JA, det var farisæerne. De skriftkloge. Dem Jesus igen og igen kommer i diskussion med. Dem som han er ude efter fordi de følte sig bedre end andre. Fordi de vidste bedre end alle andre hvordan man skulle leve for at gøre sig fortjent til Guds kærlighed. De sagde nej tak. Til Jesus. De ville ikke tro på, at Jesus var Guds søn. De ville ikke høre på ham. De ville ikke forstå, at han fortalte sandheden om hvem Gud var. Sandheden om, hvordan man skulle leve med Gud og med hinanden. De gjorde alt for at modarbejde Jesus. At få lukket munden på ham. Gud gav dem en invitation. Han gav dem en mulighed for at tro på Jesus. Men de sagde nej tak. De valgte ham fra. De forspildte deres chance for at komme med til festen i Guds rige. Så var der andre, der sagde ja tak. Til Guds invitation. Alle dem som kom til at tro på Jesus. Alle dem som fik øjnene op for, hvem han var. At han virkelig var Guds søn. De mødte i Jesus en kærlighed en godhed som de ikke troede fandtes. Han tog sig af dem. Gjorde deres liv. Nyt. Og Godt. Hvad siger vi? Siger vi ja tak. Eller nej. Når Gud inviterer os til et liv sammen med ham. Kommer vi med dårlige undskyldninger? Er vi optaget af alt muligt andet som vi synes er vigtigere? Så der ikke bliver plads eller tid til Gud i vores liv? Vi er inviteret til fest i dag. For vores gudstjeneste er en fest. Hver eneste søndag er vi inviteret. Kom og vær med. Vi behøver ikke at spekulere på om vi er velkomne. For det er vi. Vi

bliver budt velkommen. Indenfor. Som dem vi er. De levende lys er tændt. Bordet er dækket, friske blomster er sat i vaserne. Musikken er bestilt. Og festsangene er gjort klar. Her mødes vi for at fejre, fællesskabet. Det fællesskab som vi har med hinanden som kristne. Det fællesskab vi har med Gud. Gud er med os. Hver dag. Også når vi mødes i kirken. Han er her. I sin ånd. Han taler til os. Her. Han giver os sin kærlighed. Sin fred. Sin tilgivelse. Sin velsignelse. Lad os ikke være nej mennesker. Heller ikke overfor Gud. Lad os møde livet. Lad os møde hinanden. Lad os møde Gud. Med et klart og tydeligt. Ja. Amen. Ære være Faderen og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen